

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izbaja vsak petek na celi poli. in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik. izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLIII.

V Ljubljani, 8. vel. serpana 1890.

List 32.

Marijino svetišče na Tersatu.

(Dalje.)

3. Svetost Marijine hiše, — skrivnosti.

V hišici Marije D. se je zgodila največa skrivnost, ktere ne more nihče dorazumeti, pred katero celo angeli trepetajo: Bog se je učlovečil. Tu se je pokazalo, kako je Bog ljubil svet. Tukaj je govorila z angelom, poslancem božjim, ponižna in prečista Devica. V tej hiši se je imel zveršiti neizmerno važni dogodek, ker njene besede je tako rekoč čakala Sv. Trojica, njene privolitve 4000letni rod človeški. Pomisljevala je že, če ne more mati postati, da ne bi ostala devica. Tu ji Gabriel pomislilike odpravi, ves strah odžene. Kar se še ni dogodilo nikomur, nobenemu svetniku, nobenemu angelu, tudi ne takó božjemu Sinu, ko je molil na Oljski gori, to se je zgodilo nji, Devici milosti polni: Angelj Gospodov ji je v hišo prinesel pozdrav iz nebes, pozdrav trojedinega Boga, znamenje, da je šlo za nekaj velikanskega, pa res velikanskega, ker za zveličanje sveta se je ravnalo; Bog jo je takorekoč prašal, če hoče sodelovati pri odreševanju sveta. Zato jo blagruje Elizabeta: Blažena ti, ki si verjela. V svoji hiši je postavila Marija mejnik, ki deli stari čas od novega, poganstvo od kerščanstva, prekletstvo od blagoslova, kraljestvo satanovo od kraljestva Božjega, smert od življenja, pekel od nebes. Kako ne bi bila te hiše posvetila ona, kateri je veleval Bog sam povedati, da je vseh milosti polna, da je najsrečniša med vsemi ženami na zemlji, da je ž njo stvarnik neba in zemlje, ki je s svetostjo svojo presegala vse očake, vse preroke, vse mučenike, vse svetnike, vse angele, vse nadkerube in serafe.

Semkaj je poslal Gospod angela, ki naj reče: naj se ne boji vzeti Marije za ženo, zakaj kar bo z nje rojeno, je od svetega Duha; rodila pa bo Sina, in on ga najimenuje Jezusa. Ko se je vse tako zgodilo, in ko se je sveta Družina vračala iz Egipta, je šla zopet v Nazaret in ondi je prebivala. Mariji so bili na skerbi domači opravki. Jožef je delal pridno, da se je do-

mogel pičlega zaslužka, Jezus pa je pomagal zdaj Mariji; ko je bil stareji, pa tudi Jožefu, pri katerem se je učil tesarskega rokodelstva. Kako ne bi bilo posvečeno to poslopje, v katerem je Izveličar prebil 30 lét, oblečen z umerljivim telesom, opravljal priprosta dela, premišljeval in pripravljaj se na svoj kervavi poklic, kjer bil je pokoren Mariji in Jožefu on, ktereга slušajo vse nebeške moči. Nad obojim je stermeti, občudovati je oboje: da Bog posluša ženo, je ponižnost brez primera; in da žena Bogu zapoveduje, je visokost brez enake, pravi s. Bernard*). V podobo hlapčevo takorekoč potisnjen, s telesom človeškim, rekel bi, zvezan, rasel je naš Gospod kakor drugi otroci, sedeval in spal, delal in jedel, prezebal in stradal, kakor drugi otroci, dasiravno je bil takisto Bog v jaslih na slami, vsevedni, vsemogočni, kakor je zdaj v nebesih. Ko je bil Jožef oči zatisnil, ko je bil izročil dušo v roke svojega Sina, — da je ta sveti očak preminil, preden je Kristus učiti začel, je gotovo, ker ga pogrešamo na ženitnini v Kani, kdaj pa, to se določiti ne dá, — moral je Gospod z delom svojih rok živiti sebe in svojo mater. V tej hiši se je shajal s svojimi učenci in apostoli, in prijazno se je družil, kakor pravijo nekteri, s svojim predhodnikom Janezom Kerstnikom. Ko je bilo dolžno pismo človeškega rodú na križu poplačano, ko je bil šel Gospod na Oljski gori, kjer je prestal smertne težave, v veličastvo svojega Očeta — tako terdijo zanesljivi pisatelji iz častitljive starodavnosti — pre naredili so apostoli to hišico v hramič božji, postavili oltar, nanj dejali znamenje odrešenja*), jo je sv. Peter sam posvetil, in on (pervak apostolov prvi v nji opravljal nekervavo daritev — v spomin Gospodov. Tu je bila Marija vsaki dan pri s. maši**). Tu so apostoli vernim delili s. obhajilo. Ko se je bila Mati Božja preselila z Janezom, preljubljenim učencem Kristusovim, v Jeruzalem, je rada še zaha-

*) Hom. 1. sup. Missus.

**) Metaphrast. cit. Anonym. — **) To je videti še dan-današnji v Loreti.

Jala v Nazaret, pogledat svoj prvi dom*), ki je bil priča njenega veselja pa tudi bridkosti. Apostoli in učenci Gospodovi so se najpervo tu sošli na posvetovanje**). Tukaj jih je nebeška Učiteljica podučevala v božjih skrivnostih in tajnostih, katerih niso dobro ali vedeli ali slabo razumeli. Semkaj so tudi mnogi prvi kristjani prišli, da bi videli obličje Device in Matere Božje Marije, da bi jo slišali kaj govoriti*). Ni se čuditi. V evangeliju večkrat beremo na primer: Marija pa je vse to v sercu ohranila in premišljevala — kar so pastirji pripovedovali, kar je Simeon govoril; in dalje nahajamo v istem evangeliju, kako se Gospod ukvarja s počasnimi, nespretnimi, nedorazumivimi apostoli, da jih je rekoč celo vprašal: Ali me hočete tudi vi zapustiti? O Mariji ni znano, da bi bilo kedaj navstalo „nesporazumljenje“ med njo in Sinom. Kako pač? saj je bilo njeno serce njegovo serce, njegovo telo, njegovo meso, in kedo pozna sina bolje ko mati? Odrešenik je rekel na križu: Janez, glej, tvoja mati, ne samo Janezova, tudi od vseh apostolov, a Janezova posebej zato, ker je on edini ostal pod križem, vsi drugi apostoli so bili pobegli. Zato pa je po posebnem navdajanju sv. Duha napisal tudi še posebej ljubeznjiv evangelij, kakor nobeden drugi ne. Kaj je naloga materi? Kaj je bilo rečeno Mariji glede apostolov? Kakor ima mati otroke svoje vzgajati in podučevati, ono isto opravilo je imela tudi Marija z apostoli. Ta ponavljajna šola je bila večinoma v Nazaretu. Tam je lahko rekla: Vidite, tukaj je sedel, tukaj je stal Kristus, ko je rekel, ko je delal to in to. Da je tako bilo, je očitno, ker apostoli niso bili vsemu priče, kar so nam popisali, n. pr. dogodbe o rojstvu Kristusovem, itd. Pozneje bomo videli, kateri evangelist je najpazljiviše poslušal mater Gospodovo*).

(Dalje nasl.)

Ivan bogoslovec, vojak.

(Dalje.)

Angelj tolažnik.

Minulo je komaj nekaj mescev, odkar je bil Ivan vojak, in že si je pridobil občno spoštovanje, ne samo pri svojih tovariših, temuč tudi pri svojih višjih. Ko so le-ti spoznali Ivanove zmožnosti, postavili so ga zlasti radi njegove poterpežljivosti za učitelja neomnikanim prostakom. Ti so ga pa tudi v resnici radi imeli in mu vse zaupali. Bil jim ni samo učitelj, temuč terdi tajnik, in kedar so hoteli pisati domú ali pa so dobili kako pismo, zatekali so se k njemu in on jim je spisal ali prebral do tično stvar.

In kogar so predstojniki mučili, terpinčili, zatekel se je k Ivanu, ter mu potožil svoje gorjé, in takoj se je čutil olajšanega. Ivan jih je učil vbogati

*) Canisius, l. 2. . . . placebat Nazareth civitatula prior et diuturnior sedes Emmanuelis. — **) Rupert, Ildefons, Sofronij. — ***) Amadeus in Apokalyps. c. 8: Apostoli ad Dei Genitricem saepe saepius veniebant, et ab ea de ignotis et dubiis docebantur; in dubiis certi reddebantur, in certis firmiores et solidiores.

*) Neki pisatelj „Incert“ pravi: . . . magnus est in civitate Nazareth populorum concursus, reginam coeli videre cupientium.

*) Martorelli: Teatro (s. casa): Quemadmodum ss. apostoli consecrarunt hanc sanctissimam domum etc. l. 7.

predstojnike, vse težave in nadloge poterpežljivo prenašati. Kajti dasiravno so predstojniki včasih strogi, vendar so vredni našega spoštovanja, ker so od Boga postavljeni. Ob kratkem, Ivan je postal tudi sveto-valec, tolažnik in posredovatelj priprostih vojakov.

Ivan, vedno želeč koristiti svojim tovarišem, ni nikdar pozabil pri poduku razložiti kak naravstveni ali verski nauk, da bi rešil to vbogo mladino, obvarova jih moralične propasti in njim v sercih ohranil tiste verske občutke, katere so prinesli od doma, ter jih storil ob enem dobre vojake in verle kristjane.

Med tem je šel na odpust vojak, ki je stregel v vojni bolnišnici. Mesto je bilo izpraznjeno, in ker so predstojniki spoznali Ivanovo marljivost, usmiljenost in dobroserčnost, podelili so mu mesto strežnika v vojaški bolnišnici.

Ni nam mogoče popisati, koliko je bilo Ivanovo veselje, ko se je videl premeščenega v kraj, kjer je mogel izverševati ne samo telesnih, temuč tudi dušna dela usmiljenja. Še večje pa je bilo veselje bolnikov, ker so dobili tako miloserčnega strežnika.

Ivan je bil tudi v resnici taki, kakor so pričakovali častniki in bolniki. Od jutra do večera je bil neprenehoma na nogah. Vsi bolniki so ga želeli, povsod je moral biti; vendar se ni nikdar naveličal in vedno je bil prijazen in ljubeznjiv z bolniki.

Zjutraj je spremljal zdravnika od postelje do postelje, ko je obiskaval bolnike. Nato je tekel v lekarno po zdravila, katera je zdravnik zapisal, in naročil v kuhinji potrebna jedila. Nato je razdelil zdravila, in če so bila grenka in zoperna, sladil jih je z dobrimi besedami. Bolniki so radi sprejemali zdravila, čeprav so bila gorjupa, samo da so vstregli svojemu dobremu strežniku. Z bratovsko ljubeznijo jim je Janez popravljal in zrahljeval posteljo, česal lasé in jih spodbujal, naj bodejo pokorni zdravniku, obetajoč jim, da bodejo kmalu ozdraveli.

(Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Porcjunkula.) Vdeleževanje vernikov pri Porcjunkuli je bilo letos v Ljubljani nenavadno veliko, — samo v frančiškanski cerkvi je bilo obhajanih čez 10.000; koliko pa po družih cerkvah v mestu in po okolica. Znano je namreč, da za odpustke porcjunkulske zadostuje, ako kdo tudi kjer si bodi opravi spoved in sv. Obhajilo, da le molitve v papežev namen pride opraviti v zadevni cerkvi redovnikov sv. Frančiška Asiškega. Smelo bi se misliti, da z vsim počéz se je samo v Ljubljani prizadevalo odpustke pridobiti kacih 12—15.000 ljudi.

Vsaki človek, ki ni popolnoma zakerknjen, išče se o tako lepi priliki butare znebiti; torej ni čudo, da so bile une dni vse spovednice po cerkvah od vérnikov kar obsute. Ljudje, ki imajo kaj občutka, so pa tudi Bogu hvaležni za letošnjo dobro létino in jih tudi to priganja prejemati ne le telesnega, ampak tudi nebeški Kruh in se hvaležnim skazovati svojemu Stvarniku in usmiljenemu Odrešeniku.

Pa še nekaj družega. Že nekaj tednov je, odkar naznanjajo časniki o hudi koleri na Španjskem, še veliko huje pa v Meki turški, blizo Svete dežele, ter je nevarnost naj večí, da se utegne razširjati tudi dalje

na okrog. Treba je torej tolažiti maščevavno pravico in z resnično pokoro šibo božjo odvrčevati.

Oblači se tudi že davno na političnem obnebj; le malo je treba in lahko zbučijo vojske, ktere imajo tisučera in tisučera zla v svojem spremstvu.

Treba je tedaj pokore in pa stanovitnosti v novem, spokornem življenji. Spred frančiškanskih in kapucinskih cerkev se po Porcunkuli dervé strašne trume hudobnih duhov za spokorniki na vse kraje in jih skušajo v grehe nazaj stermoglaviti ter narediti, da bi bil poslednji stan ubozega sužnja in ter-pina hujši memo poprešnjega!

Toraj naj veljá vsim spokornikom glasilo: Stanovitnost, stanovitnost na ozki stezi zveličanja!

Iz Ljubljane. (O trapistovskem misijonu v Mariannahillu v Afriki.) — Te dni je bil v Ljubljani č. br. Stanislav Haselbacher, Trapist v misijonu prečast. opata „Franca“ in nam je izročil marsiktere znamenite naznanila o tem misijonu, ki naj tukaj nasledujejo. Oo. Trapisti prišli so v Natal 26. grudna 1882. Misijon so pričeli l. 1884. in ne brez vspeha. Kristjanov je sedaj okoli 2000. To število se od mesca do mesca vedno množí. L. 1886 vstanovila se je prva zunanja misijonska postaja, in zdaj jih je že 11 v obsegu 200 angleških milj. Treba bi bilo sedanji čas, da bi se zidalo še deset cerkvá na teh postajah. — Trapistov je 220. Misijonskih sester je od l. 1885 že 160, katere so razdeljene po postajah. V maternem samostanu in po podružnicah vzgojujejo redovne Sestre kaferske otroke.

Redovnikov Francinov je deset, med temi štirje duhovni. Ta kongregacija, od preč. o Franca vstanovljena, obsojé še-le dve leti, in pomaga obilno pri misijonih. Pravila in življenje Trapistov, misijonskih Sestrá in Francinov je v Marijahillskem koledaru natančno popisano.

Otrók in odráčenih gojencev, kateri imajo vso hrano in odgojo v samostanu Trapistov, je čez 400; izmed teh se jih že več z dobrim vspehom izučuje za duhovne. Tudi se že pripravlja semenišče; nahajajo se nadalje že čerri redovniki, pa tudi černe redovnice. Katoliških zaročenih je sedaj v misijonu 24.

Otroci se podučujejo v vsih koristnih in potrebnih rokodelstvih in znanostih. Dečki se urijo v čevljarstvu, krojaštvu, kleparstvu, kovaštvu, strugarstvu, mizarstvu, zidarstvu, kamnosekarstvu. V slikarji se učijo risati, slikati, ometavati, kamnotiskarstva, tiskarstva, bukvozevtva in stavstva. Nekateri teh dečkov so že izučeni ter po podružnicah učijo svoje černe sobrate. Dečki se nadalje tudi učijo poznati različne verste drevés in rastlín, katere so jim bile še čisto neznane, obdelovati zemljo in sicer z dobrim vspehom. Ravno tako podučujejo Sestre deklice v vsih potrebnih delih za njih stan.

Zemlja in ljudje se predrugačujejo. Odmejeno je novo zemljišče za katoliško cerkev in že sv. Križ postavljen 200 milj na daljo. —

Za vse, kateri pomagajo naš misijon pospeševati, opravljate se vsak dan dve ss. maši; dobrotniki imajo nadalje delež pri molitvi Trapistov in sploh pri vsem misijonskem delu v življenji in smerti. Vsak, ki podari 1 gid., zapiše se v samostanske bukve.

Br. Stanislav prošé v imenu preč. samostanskega predstojnika o. Franca za podporo, ker potrebni so še velike podpore v tolikih delih.

Iz Iga (Nova maša in zlata poroka.) Ljuba Danica! Odpri svoje zlate bukve, ter si zapiši zares imenitno slovesnost, katera se je zverševala v nedeljo, 27. julija, v podružni cerkvi Matere Božje, kraljice sv. rožnega venca, v Tomišlju. Nepozabljiv bo ta dan vsi izanski fari. Obhajali smo novo mašo č. g. Franceta Pešeca iz Bresta, in zlato poroko g. Fr. Piškur-ja, sedaj hišnega posestnika v Ljubljani, ki jo je obnovil s svojo soprogo Marijo, rojeno Černa-gojevo. V farni cerkvi bila je služba božja ob 6ih in o poli devetih; in v Tomišlju bila je cerkev ob 9 že natlačena. Vsim se je bralo veselje na obrazu, ko so o poli desetih povabljeni gosti v lepi dolgi procesiji med častitljivim zvonjenjem in pokanjem topičev iz sedaj praznega beneficijatnega stanovanja po hribčku proti cerkvi se podali. V cerkvi je bila po klicanju k svetemu Duhu najprej pridiga. Prelepe slovesnosti veršile so se s posebno živostjo in marljivostjo; poživljaj pa jih je še zlasti govor preč. gospoda župnika in prelepo vbrano petje pod vodstvom g. pevovodja in nadučitelja Govekarja, ki mu s pevci vred gre posebna hvala.

Po reku: To je dan, ki ga je Gospod dal, radujmo in veselimo se v njem, razložili so gospod pridigar pomen in namen te slavnosti, ter omenili, kako je današnji dan slavni dan, častni dan, je tako rekoč iz biserov sostavljena krona zmage, s katero venča danes g. novomašnik svoj mnogoletni trud. Ta dan ga Gospod Jezus K. sam očitno kaže svojemu ljudstvu kot služabnika Božjega ter mu slovesno izporoča ključe nebeških milosti.

Imeniten in častitljiv je mašniški stan, ker ima enak posel, kakoršnega je imel Kristus od svojega nebeškega Očeta; zato je Jezus rekel apostelnom in njih naslednikom: „Kakor je Oče mene poslal, tudi jaz Vas pošljem.“ Hotel je reči: Trudil sem se po prejeti oblasti Očetovi za čast svojega nebeškega Očeta, trudite se zanjo tudi vi; skerbite sem, kakor bi bil služabnik ljudi, za njihovo zveličanje; skerbite za taisto tudi vi itd.

Proti koncu skoraj uro terpečega govora obrnili so se gospod govornik še proti ženinu in nevesti, ki želita danes svojo zakonsko zavezo ponoviti, katero sta sklenila 23. jan. 1837 v podružni cerkvi ss. apost. Simona in Juda v Pijavi gorici. Ko so jima voščili srečo in blagoslov božji k zlati poroki, rekli so gospod govornik blizo takole: Res, nista mislila, da bota kedaj doživela svojo zlato poroko; hvala Bogu, doživela sta jo, ker božja vsegamogočna roka vaji je ohranila vseh nevarnosti sedanjega življenja. Smert je sicer Vama večkrat blizo bila, terkala zdaj s to, zdaj z drugo boleznijo na slabo hišico Vajine duše; pa dobrota božja vaji je zopet otela. Marsikter križ je v teh 53 letih zakonskega življenja žulil vajine rane; pa skusila sta, da Gospod, če rani, še lepše zaceli. Prestala sta veliko žalosti, pa tudi sladkega veselja Vama je pošiljal; bodi mu zato večna čast in hvala. Veliko sta že prestala, in težje skerbi so Vama že pobelile glavo; pa naj bo ta skušnja tudi Vajinim vnukom in nam vsem v moder nauk; učita nas, kako res je, da kedor v Boga zaupa, ne bo osramoten, in kako dobro se je vselej in povsod v voljo božjo vdati. Učita nas, da denar in posvetno blago ne more človeka srečnega storiti, temuč le dobra vest in pošteno pobožno življenje. Kajne, kako hitro so minula Vajina leta, in z njimi so zginila

tudi rudeča lica, in telesna moč Vaji že zapušča. Kajne, kako prav ima sveti Jakob ki pravi: Človeško življenje je kakor dim, ki se za malo časa prikaže in zopet zgine. Res, kakor dim so se razkadili dnevi Vajinega življenja in čas Vajine ločitve s tega življenja se bliža. Bog vé, kateri iz med Vaji bo prvi stopil in kdaj pred božjega Sodnika? Obračajta toraj še ta čas, katerega Vama je Bog odločil, njemu v čast in v zveličanje svoje duše. Oskerbita dobro svojo hišo, da kadar Gospod pride, Vaji pripravljena najde. Nabirajta si zakladov, katere enkrat seboj v večnost poneseš i. t. d. Gotovo bodo sedanji otroci svojim otrokom z veseljem pripovedovali, kaj lepega se je 27. julija 1890 godilo v Tomišeljski cerkvi.

Med sveto mašo prejela sta ženin in nevesta, kakor tudi oče in mati in več sorodnih sv. Obhajilo iz rok gospoda novomašnika. Vsem navzočim in celi fari bo ta dan globoko v spominu ostal in želimo le, da kakor smo se veselili v Tomišeljski cerkvi tega zlatega dneva, naj bi se veselili enkrat tudi vsi skupaj na nebeški večni svatovščini.

Izpod sv. Lovrenca. Če prideš v Postojno in se ozreš nazaj proti severu, ugledaš samo golo gorovje. To so Studenški hribi. Najvišji verhunec med njimi je stermi hrib sv. Lovrenca. Na njem stoji cerkva, prilepljena visoko gori v skalah, kakor lastovičino gnjezdo; posvečena je svetniku enacega imena — sv. Lovrencu.

Ravno pod tem hribom se razširja velika vás Studeno. Prirodnih krasotin ne išči tukaj. Od nikoder se ne vidi, Studenci pa tudi nikamor ne vidijo; preveč so skriti za kraševitim postojniskim pogorjem. Ali nekaj lepega imajo Studenci — čedno farno cerkev. Sedanji gosp. župnik je neumorno delaven. Kar on slušbuje ondi, dobila je cerkev prenovljen zvonik, nove orglje, prenovljene oltarje, in zadnjo nedeljo nov križev pot. Studeno je spadalo nekdanj v hrenovško faro — in letos je minulo petdeset let, odkar se je vstanovila tu samostojna župnija. V spomin te obletnice naročil se je nov križev pot. Stari bil je slaboten, nov lepši krasil bode v prihodnje cerkev. Na nedeljo sv. Jakoba ga je prišel blagoslovit iz Ljubljane čast. g. pater Angelik. Studenci so bili veseli, možnarji so pokali, da je bilo kaj! Popoldne pa je šla procesija v Stermec, kjer je podružnica Matere Božje. Ta cerkva je bila tako propala, da se ni moglo več v njej maševati. V kotu gladkega stermškega polja pa se blišči sedaj ličen hram Božji — tudi ta je delo studenskega „gospoda.“ Stari križev pot je bil iz farne cerkve prenešen tu gori in ob enem z novim na en dan skupno blagoslovljen.

Bog ohrani Studencem to veselje in zanimanje za čast hiše Božje in ob enem — marljivega gosp. župnika.

Od nekod to-le v spodbudek! Prečastni monsignor! Pa napraviva danes „zur Abwechslung“ zopet enkrat eine kleine Finanzoperation!

Ko sem v predzadnji „Danici“ bral prošnjo Stupnjanov pri Serajevu za podporo k napravi nove tako zelo potrebne duhovnije, mislil sem si to, kakor že večkrat o enakih prilikah: zakaj pač moje razmere niso take, kakor si jih želim. Koliko bi se s podporami pač dalo dandanes dobrega storiti! Škoda, da se je pri nas mnogo poslabilo, odkar obert peša...

Kar se zamore, naj se vendar zgodi. Pridjanih je v omenjeni blagi namen od treh dobrih serc desetak...

Naj pa Bog milostno obudi kje drugje Stupnjanom bolj radodarnih serc, nam pa pripomočkov, da bi v prihodnje uterpeli segati bolj globoko o enakih prilikah v listnice, kjer se hranijo novci.

Peš-potovanje z Juga skoz Slovenijo v Rim. (Dalje.) Naj omenim še o Vatikanu. Vhod v dvorove vaticanske je severno stran terga sv. Petra pod stebrovitimi hodišči, ondi, kjer se z obzidanim hodiščem strinja, ki vodi v baziliko sv. ap. Petra na strani. Ovo severne strani obzidano obokano hodišče je ob jednom tudi predlopa, predvežje papeževega dvora. Pod stebrišnim hodiščem vodijo stopnice k velikim vratam, pri katerih je dvorna straža. Vojak vpraša vsacega: kaj želi, h komu ide, kakovo opravilo ima? Ali pa se mu pokaže priporočilni list. V veliki lopi ali hodišču je velika straža, načelnik té straže zopet vprašuje. Ako kdo naznani, da ne vé, kje je v Vatikanu ta ali oni vred, kamor se je oglašiti, ako hoče kaj izbaviti ali dalje v Vatikan iti, mu da načelnik moža od straže, ki ga dalje prevede. V spomenuti lopi na strani je veliki vhod, sredi tega vhoda je mala sobica, v njej pa opravnik, ki deli liste onim, kateri priporočilne listke donesó, ogledat znamenitosti v Vatikanu, ali oni, koji dobivajo miloščino od sv. Očeta. Od tod vodijo široke stopnice; pri drugem oddelku teh stopnic je vhod v upravništvo velikega hišnika njihove Svetosti. K temu se mora predložiti ustmena ali pismena prošnja, ako kdo želi priti pred sv. Očeta. Od tod dalje vodita še dva oddelka stopnic in dospè se na veliko dvorišče, ktero s treh strani obdaja naj višji, naj imenitniši oddelek Vatikana, v katerem bivajo sv. Oče. Na dvoriščno stran so nad prvim nadstropjem še tri nadstropne galerije na tri strani; vnanje stene ovih galerij, mostovžev so iz stekla. Pri vhodu na spomenuto dvorišče je druga straža dvornih karabinjerov, ki so italijanskega naroda. Dvorna častna straža sv. Očeta, so berhki, zali mladenči iz Švicarije. Obleka njihova je častna starošegna, rumene in černe barve, na glavi čeljada, pikel haube, orožje imajo na dolgem deržalu nasajeno, sekirico, ki ima sulico na verhu. Ide se preko dvorišča proti severni strani; tu je vhod na velekrasne stopnice marmorne; stene ob stopnicah so vložene s krasnim zlato-žoltim marmorjem, da se v njem vidiš; oboki so krasno izbuknjeno okrašeni z mnogoverstnimi ornamentikami.

Nad prvim visokim oddelkom je mala ravnica, nad ktero ste v steni dve veliki okni z velelepimi slikami na steklu, predstavljajoči sveta apost. Petra in Pavla; spodaj je napis: Daroval Maksimilijan, bavarski kralj. Na tej ravnici je častni dvorni stražar, tako tudi verhu drugzega oddelka stopnic. Verhu stopnic stopiš na ravnico, iz té je veliki vhod z dvokrilimi vrati v čakalno dvorano. V koncu té dvorane je velika dvorna častna straža, pri stenah okolo po dvorani so sedeži, na kojih sedijo oni, koji čakajo sprejema k sv. Očetu. Sredi dvorane visi velik bronast svetilnik, z mnogimi lučimi zvečer. Na stenah in ob kraju oboka te čakalnice so umetne slike, ki predstavljajo v podobah verske istine in kreposti. Nad vhodom je slika predstavljajoča sv. Klementa papeža in mart., kako ga potaplja v Černo morje. Sredi oboka je velika slika, ktera predstavlja galilejsko

morje ali genezareško jezero, v grozovitih valovih in oluji. Na valovih se premetuje ladija, v kateri Jezus mirno spi; učenci njegovi vsi v strahu vpijejo, preplašeni Peter pa Gospoda budí, vpijoč: Gospod! otmi, ohrani, nas! poginjamo! Vse to je pa tako umetno, naravno, živo in mično izraženo, da si misliš: ravno sedaj se godí ona evangelijska dogodba na genezareškem jezeru.

Iz čakalne dvorane desno je vhod v predsobo, v kateri so pripravljene na strežbo dvorni papeževi strežaji, lakaji, v krasni, rudeči svileni opravi; so pa samo že bolj stari, častitljivi, prijazni in krepostni možje.

Iz predsobe je vhod v veliko dvorano, iz te v drugo, in iz druge v zasebne sobe sv. Očeta.

Levo stran čakalne dvorane je vhod na veličastne galerije, mostovže, s sprednjimi steklenimi stenami. Oboki so okinčani z umetnimi vsakoverstnimi podobami izbuknjenega izdelka, vmes so razporedene umotvorne slike, ktere predstavljajo mnogobrojne dogodbe starega zakona, vse evangelijske, vse apostolskega dejanja, iz zgodovine sv. Cerkve in posameznih služabnikov Božjih. Vsa svetopisemska zgodovina in sv. Cerkve je vpodobljena v posameznih slikah na presni zid obokov in sténe v omenjenih treh galerijah. Kdo bi pa opisoval vse sobe, dvorane, galerije, muzeje, knjižnice, arhive, kapele, ali nekatere izmed vatikanskih kapel, ki so velike kakor cerkve, čudokrasne in umotvorne, vse galerije umetnih slik na platnu, lesu, kovinskih ploščah, porcelanu, steklu i. t. d.? Dalje: vsa hodišča, razdelke, dvorišča, naprave, znamenitosti in pomenljivosti! Napisalo bi se mnogo obširnih knjig; ali težko bilo bi vse natanko in dostojno opisati. Vatikan je veliko čudo, v svoji vsebini, Božje modrosti, koje je vsegamogočni stvarnik nekoliko podelil sebi sličnim stvorovom, v umu človeškem, koji se kaže tudi v umotvornih izdelkih rok človeških. Vatikan in bazilika sv. Petra poleg njega je veliko čudo na tej zemlji. Za cerkvene in svetovne dostojanstvenike, koji se vozijo v Vatikan, je veliki vhod od večerne strani.

Ko sem bil pred 14 leti v Rimu in sem čakal v prej opisani čakalnici na versto zaslišanja pri pokojnem Sv. Očetu Piju IX blaženega spomina, je ravno došel od sv. Očeta kardinal, kamerlengo sv. Očeta in nadbiskup Perudžijski Joahim Pečči, sedanji sv. Oče Leon XIII. Začudil sem se njegovi ascetični, jako koščeni osebi, jasnemu licu in bistremu pogledu, čversti, lahki in berzi hōji, resnemu, ipak vljudnemu obnašanju. Znatno malo se je v nabrojjenih zmožnostih njihova osebnost spremenila od onda do sedaj. Bog Jih ohrani, poživljaj in poterjaj še več let!

(Dalje nasl.)

Prikazovanja žalostne Matere Božje v Kastelpetrozo v južni Italiji.

I.

(Dalje.)

Ko se je stvar polagoma zvedela, nastalo je splošno začudovanje in gibanje po vaséh naše škofije, v bližnjih in bolj oddaljenih krajih, od koder je pričela vreti tjakaj velika množica ljudi, starih, mladih,

otrók, ljudstva obojega spola, vse iz lastnega nagiba, In kraj so pričeli imenovati „sveti kraj.“ Iz začetka je prihajalo na dan po več sto ljudi in ostajali so tam moleč in jokajoč cele noči. Nato so cele trume s križem tjakaj romale, da bi se osebno prepričale, če je res kaj čudežnega. Gorečnost v molitvi prihajala je toliko večji, ker večji del onih, ki so prišli, je bilo uslišanih.

Velika Mati Božja se prikaže vsak dan; največkrat v podobi „žalostne Matere Božje“, včasih kot kraljica sv. škapulirja, sv. rožnega venca, ali kot mati milosti. Ne malo jih je tudi terdilo, da so Materi Božji nasproti videli sv. Mihaela, sv. Antona, sv. Jožefa, sv. Sebastijana ali obraz Jezusa Kristusa, obdan od množice angeljev. Drugi, ki so poterdili resnico prikazovanja, opazovali so v globini, v sredi med tremi odpertinami, bliščečo svetlobo, ki je dobila takorekoč sama od sebe življenje in se je pričela razširjati. Med obiskovalci so bili nekateri verni in pobožni, drugi pa neverni in kot slabi ljudje znani; drugi pa zopet taki, ki so skušali z zasramovanjem in zasmehovanjem vso stvar osmešiti in z bogokletnimi navideznimi dokazi druge na svojo stran dobiti.

Ko je postajala stvar čedalje gotovejša in verjetnejša, zdelo se mi je potrebno pričeti nekako preiskavo in ukazal sem onim, katere so mi imenovali, k meni priti in s prisego poterditi, kar so mi povedali. Razun tega prišlo je tudi še mnogo družih, ki so hoteli iz proste volje povedati, kar so videli.

Čez malo mescev je bila cela preiskava končana in jaz sem šel osebno v Rim, da bi izročil vse listine sv. Očetu Leonu XIII, katerega naj Bog še mnogo let ohrani zdravega in srečnega, in da bi si sprosil avtoritativno odločbo sv. Sedeža.

Tudi jaz lahko spričujem, da ko sem se podal na posvečeni kraj in zbral svoje misli v molitvi, sem videl prikazen sv. Device. Začetskoma, ko sem se podal k jedni odpertini in sem nekoliko opazoval, nisem ničesar videl; ko pa sem še nadalje tjakaj gledal, videl sem dobro dvakrat podobo Matere Božje, in sicer tretjič k mojemu največjemu začudenju kot žalostno Mater Božjo, in sicer v taki veličini in takem položaju, kakor je narisana v jedni številki časopisa „Il servo di Maria.“ Razun mene in onih, katere sem o preiskavi zaslišal, imel je to prikazen tudi: veliki namestnik škofije, nadduhoven stoljne cerkve, in tudi nadduhoven iz Ripalimosani in še premnogi duhovni.

Ne morem prehvaliti plemenito-verskega občutka, katerega ste Vi pokazali v svojem poročilu in pa tamošnji škof; štejem si za svojo dolžnost se z Vami združiti in prositi vse Marijine častilce, naj bi pomagali z denarnimi doneski, da bi se zidala kapela ali molitvenik na onem mestu, ki je pač sedaj sveto, in katero si je izvolila presveta Devica, da tukaj razlija svoje milosti in blagoslove. Upam namreč, da bode tukaj po Božji previdnosti nastalo od vsega sveta obiskovano svetišče...

Fr an č i š e k, Bojanski škof.

(Dalje nasl.)

Janzenistovska relikvija.

Zanimiva pravda radi relikvije janzenistovskega škofa verši se sedaj v Lijonu. Prašanje je o lobanji razkolnega škofa Janeza Soanen-a v Senezu v Alpah, ki je bil svoje dni med onimi škofi, ki niso sprejeli papeževе bule, „Unigenitus“. Odstavili so ga njegove časti, umerl je v prognanstvu in do danes ga janzenisti (krivorerci) kot svetnika časté. Leti imajo majhno srenjo v Lijonu, k kateri pa spadajo bogate in imenitne rodbine. Jedna teh rodovin hranila je škofovo lobanjo, dokler je ni kupil nek judovski antikvar (starinar). S pomočjo nekega mešetarja prodal je le-tá lobanjo bogati janzenistovki, ki je že prej imela škofovo spodnjo čeljust, za 1000 frankov; a ker mešetarju ni plačal pogojene „senzarije“, tožil ga je le-tá. — In zdaj naj nam katoličanom še kdo očita češčenje svetnikov! Imamo vsaj malo več spoštovanja do ostankov častitljivih oséb kot oni, ki relikvije svojih svetnikov prodajajo judovskim starinarjem.

Razgled po svetu.

Zagreb. (Za kasnjeno.) Predzadnjo nedeljo, kakor piše „Kat. L.“ 10. jul., so v cerkvi sv. Katarine obhajali slovesno božjo službo ss. Cirilu in Metodu na čast. Pontifikalno sv. mašo je imel presvitli kan. dr. Rački, pridigal pa je župnik Step. Boroša. Govoril je, kako je potrebno, da se osnuje edinost sv. Cerkve s sv. apostolskim Stolum, brez ktere ne more biti ne edinosti sv. vere, ne edinosti društvene v pravi cerkvi Kristusovi. Skazoval je pa tudi iz življenja ss. Cirila in Metoda, kako sta oná spoznala papeževо stolico za temelj sv. Cerkve Kristusove. — Poročevalec samo želé, naj bi ta svečanost imela več občinstva, kot se ga nahaja.

Protestanški pastorji in kaferski klasični (!) jezik. S svojo poslednjo izjavo o katoliških in protestanških misijonih v vzhodnji Afriki, katero smo že omenili, zadel je major Wissmann v osje gnjezdo. Dasiravno je sedaj bolan in je zato prosil, naj odložé ves prepir o misijonih za toliko časa, dokler ne ozdravi, našel se je vendar nek dr. Grundmann, ki je v časopisu „Kreuzzeitung“ zavračal Wissmann-a s prav zagrizeno strastjo. Pravi, da Wissmann govori o rečéh, katerih sploh nič ne razume. In ker je terdil, da imajo katoliški obredi več vtisa, nego protestanški, dokazuje Grundmann, da v Afriki sploh nič divjakov ni! Tako na primer imajo po Grundmannovem mnenju rodovi Bantu mnogo lepši, vzvišenejši in bogatejši jezik, nego Gerki, in tudi njihov glagol ima desetkrat več oblik nego gerški. Tedaj so ti Afrikanci bolj omikani, kakor so bili starodavni Gerki! Dobro je, da je Grundmann opozoril šolska oblastva na to, da bodo na gimnazijah vpeljali ta klasični jezik, katerega smo toliko časa pogrešali! Ker je major Wissmann pričel okrevati, menda bode gosp. Grundmann-u in njegovim pristašem že kaj posvetil. (Kath. Kirchenztg.)

Druzi in Turki. Napolturški Druzi, ki so tolikrat klali uboge katoliške Maronite, so se zdaj sprijeli s Turkom. Turk je med mnogimi železnicami Angležem

dovolil tudi tir med Bejrutom in Damaskom. To pa je Druze razkačilo, ker se bojé, da zemlje lačni Angleži utegnejo po tem potu dobiti Libanon v oblast. Za katoličanstvo na Libanu bi morebiti ne bilo škoda, ako se to zgodí, ker Maroniti ne bojo mirni, dokler Druzi ne bodo pokorjeni. Res pišejo gerši glasi s Cipra, da poslednje dni junija t. l. so Turki v veliki bitvi Druze popolnoma premagali. Menijo pa nekteri, da Druzi so bili k uporu nakajfani od Francozov in Rusov, kateri so zavidni Angležu za njegove vspehe s pomočjo železnic na Jutrovem.

V Kolinu posvetil je nadškof ondotni Filip 20. julija novega apostolskega vikarja za kraljevino saksonsko, g. dr. Ljudovika Nahl-a. Ker nima le-tá lastne škofije, imenovan je za titularnega škofa v Cocussu (v Armeniji).

Sv. Pavel, Minnesota. Deviško društvo v Šent Pavlu izročilo je svojemu duhovnemu voditelju, prečastitemu P. Bernardu Ločnikarju O. S. B., izvoljenemu opatu šentivanskega samostana, našemu rojaku, krasen kelih v dar. Še bolj pa je gotovo razveselil prečastitega gospoda opata takoimenovani duševni cvetlični šopek, t. j. obljuba udov dotičnega društva, da bodo vsak dan zanj molili neko določeno molitev. (Wdr.)

Kako znajo liberalci gospodariti, kažejo jasno sledeči podatki, kakor piše Solnograška „Kirchenzeitg.“ Ko je l. 1870 posedla italijanska vojska Rim, ni imelo mesto samo nikacega dolga, temuč še 600.000 lir čistega premoženja. Ko pa so polagoma dobili liberalci in prostomaltarji mestno upravo v roke, nakopičili so 210 milijonov mestnega dolga. — V Madridu je liberalni župan s pomočjo liberalnih višjih državnih vradnikov osleparil mestno upravo v malo letih za 10 milijonov pezeta. — In na Dunaju je bilo takrat, ko so pričeli liberalci gospodariti, čistega premoženja 10 1/2 milj.; razun tega pa še tudi lepo zemljiščno posestvo. Tudi davki so bili majhni. V tridesetih letih liberalnega gospodarstva pa so gospodarili mestni očetje tako, da nima mesto skoro nikacega zemljiščnega posestva, pač pa 65 milijonov glđ. dolgá, neznósne davke in vsako leto nad 2 milj. glđ. dolgá.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec avgust (vel. serpan).

a) Glavni namen:

Danija, Švedija, Norvegija.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

Ni še dolgo, kar smo molili za Angleško, zahod Evrope, in za cerkev po vzhodu, t. j. pred vsem za Rusko.

Ozrímó se sedaj še na sever, na Dansko, Švedsko in Norveško — na Skandinavijo. Prebivalci v teh deželah zvali so se nekđaj Normani, t. j. možje s Severa. V srednjem veku polastili so se bili Ruskega, Angleškega, spodnje Italije — Neapola in Sicilije — in ena naj lepših provincij francoskih, Normandija, ima po njih ime. Kot ajdje bili so po svojih roparijah v divji, nepremagljivi serčnosti strah kerščanske

Evrope; a ko so se spreobrnili h Kristusu, zlasti ob času križevskih vojsk, so pa zavzemali častno mesto v Cerkvi Božji, in ko so naj izverstnejši sinovi napolnovali Evropo s slavo svojih dél, je po severnih pokrajinah cvetelo božje kraljestvo, katero so aposteljni iz Nemčije ondod oznanovali.

Eno cvetlico iz božjega verta na Severu moramo pred vsem imenovati, sv. Birgito Švedsko (1302—1373), ljubljeno prijateljico sv. Serca Jezusovega.

Toda v 18. veku, ob času nesrečnega verskega razdertja, so Sever njegovi gospodovavci, Gustav Vasa iz Švedskega, in Kristijan III iz Danskega in Norveškega, s silo in zvijačo prignali v krivoverstvo; in od tedaj je 300 let zdihoval pod jarmom naj hujše sužnjosti. Pač nikjer niso tako brezozirno in z resnično grozno vporabo naj bolj nepravilnih postav zatirali katoliške vere; a po drugi strani pa so varali navadno ljudstvo s tem, da so obderžali staro vnanjščino službe božje in na mesto živega telesa Kristusovega postavili so mertvo državno cerkev. Tudi sosedom postal je krivoverni, kakor nekdanj neverni Sever, grozen, in švedske stiske 30letne vojske še sedaj niso izginile iz spomina nemškega ljudstva. Gustav-Adolfovo društvo pač tudi storí svoje, da ti spomini ne zginejo.

In vendar! nekaj lét že Previdnost zopet obilniše milosti delí in zapreke, kakor kaže, izginjajo, in z nova se pokazuje stara cerkev Jezusa Kristusa tem plemenitim, po luči hrepenečim rodovom v blišču svoje nadzemelske lepote in večno čverste mladosti. „Ko so bili brezbožni knezi,“ piše nek misijonar iz Severa, vzeli tem izverstnim ljudstvom pred 300 leti vero njih očetov, pregnali katoliške duhovne ter luterske pridigarje na njih mesto postavili, tedaj je luč svetišča ugasnila, oltarji in tabernakeljni Gospodovi razpadli so v razvaline, usahnil je vir milosti in zgubil se je sveti ogenj božje ljubezni. Vsled tega vselila sta se v duše ledeni mráz in gosta tema, mráz in mrak veliko strašnejši kot mráz in tema naše severne zime. Sedaj pa se je ogenj zopet vnel, in solnce resnice zopet prodira skozi oblake, in vse pričakuje lepe prihodnosti.

Število spreobračanj je ozir okoliščin pač da le znatno; a ne toliko to nas nagiba k veselemu upanju, ampak veliko bolj tista nenavadna ljubeznjivost, s katero dandanes v teh popolno protestanških deželah povsod in v obče sprejemajo katoliškega duhovna in redovnika, in prav posebno ženski red. „Vsako leto“, kakor poroča drugi misijonar, „bojuje se pod našim podnebjem dolg boj med zimo in pomladjo; terpí navadno do mesca maja; potem pa zmaga pomlad kakor bi trenil: to je natančna podoba velikega boja, ki se je pričel pri nas pred nekaj leti v kraljestvu milosti.“

Česa tedaj je še treba, da hitro zmaga milost?

Pervič tedaj je lepim misijonom po severu časnih pomočkov, ki so pač da tudi neogibno potrebni, če hočejo svoj delokrog dalje in dalje razširiti. Treba je dalje delavcev v vinogradu Gospodovem. „Kaplan Božji“, nehoté — knez Bizmark, in bivši njegovi kulturni pomagači pokazali so pač marsikteremu duhovnu in redovniku pot v sorodni Séver; a vendar tudi tako le nekako zgine malo število tu in tam po velikanskem prostoru raztresenih misijonarjev. Kar pa goreči misijonarji sami naj bolj želé,

to je obilnost božjih milosti, da bi mogli slednjič premagati 300letni nepretergani škodljivi vpljiv raznih protestanških krivoverstev. Za té milosti molimo ta mesec k sv. Jezusovemu Sercu v prid sévernih narodov!

b) Posebni nameni:

1. *Vezi sv. Petra.* *) Ta in vsaki dan v mescu vse naznanjene, pa še ne zaznamovane ali nenadne zadeve. Sv. Oče. Hudo stiskan duhoven.

2. *S. Alfonz Lig.* Duh molitve. Redemptoristi. Spovedniki in dušni voditelji. Sodnijske zadeve.

3. *Porcijunkula.* Pridobljenje odpustkov. Duh pokore in ponižnosti. Velik grešnik v nevarnosti nenadne smerti.

4. *S. Dominik.* Pridigarski red. Pospeševalji molitvenega apostoljstva in Serca Jezusovega pobožnosti. Rožnovenska pobožnost.

5. *S. Marija Snežnica.* Marijanske kongregacije. Marijini otroci. Važne stavbinske zadeve. Odverjenje kolere.

6. *Spremenjenje Gospodovo.* Pobožnost k presv. Zakramentu in pridno obiskovanje božje službe. Lepota hiš božjih.

7. *S. Afra.* Avgšburška škotija. Posvečevanje družine. Več globoko zašlih in zagrešenih. Serca Jezusovega cerkev v Kopenhagun.

8. *S. Peter Faber.* Jezusova družba. Ljudski misijoni, duhovne vaje in njih voditelji. Pobožni, na kterih so še napake proti ljubezni.

9. *S. Konrad Nantovin.* Zertve pohlepa. Cerkev na Bavarskem. „Duhovni in obhajanci.“

10. *S. Lovrenec.* Šolsko vprašanje. Dela telesnega usmiljenja. Zadeve Serca Jezusovega lista.

11. *S. Suzana.* Da bi se visoko cenilo sv. devištvo. Preprečenje nesrečnih, posebno mešanih zakonov. Zenini in neveste, pa zakonski.

12. *S. Klara.* Redovi sv. Frančiška. Zadeve več redovniških občin. Vzgojevališča za žensko mladež.

13. *S. Janez Berhmans.* Duhovska in deška semenišča. Dijaške duhovne vaje. Šolska mladina med počitnicami.

14. *S. Vigbert.* Spomin na poslednje reči. Tiriško in Hasensko. Važne preskušnje. Pomoč pri nekem tehtnem opravilu.

15. *Vnebovz. M. D. Cesar avstrijski.* Ogersko in Poljsko. Neko Marijino romanje. (Dalje nast.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Bolna oseba za zdravje. — Oseba v prav velikih dušnih

*) Ker so bile te priporočila zadnjič slučajno zastale, bi zamogli goreči molivci morebiti to tako nadomestiti, da bi po dva dni ob enem jemali v „Memento.“ Vr.

težavah za pomoč. — Neka soproga na očesu nevarno bolna, za pomoč na priprošnje Naše lj. Gospé presv. Serca in sv. Lucije. — Oseba, da bi dobila kako primerno stanovanje. — Nekdo v hudi bolezní prav gorko priporočen.

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. (Tri nove rožice.) V uršulinskem samostanu so v torek, 5. t. m., slovesno samostansko obleko prejele naslednje gospodičine: Sestra Dominika (poprej Jozefa) Dereani; njena sestra Pavla (zdaj Vincencija); Sestra Katarina (poprej Ana) Zavodnikova. Vse iz Žuženbrega. Perva izmed teh je že poterjena za učiteljico, druga pa za ročna ženska dela. Pred prav priljudnim pogostovanjem so povabljeni ogledali obširne nove velike šolske sobe, ki so kakor nalašč pripravne za meščanske učilnice... Bog blagoslovi tudi te nove cvetlice in dodeli, da bi prav veliko dobrega storile v prid samostana, ženske mladine in sploh v Božjo čast in duš zveličanje.

Iz Ljubljane. Letošnje duhovne vaje, od 25. do 29. avg. avg., bode vodil č. o. Viktor Kolb S. J.

V ljudsko kuhinjo smo za prvo polovico julija od 110 mladenčev plačali 80 gld. 78 kr. — Šolski mladenči so sploh dobro zveršili, nekteri še prav dobro. Iz srednjih šol jih je med odličnimi 10, padlo jih je primeroma res malo; tudi iz začetnih šol so opravili skoraj vsi dobro in precej je odličnih. — Kaj bo zanaprej, je prašanje, ker malo jih odletí, prosijo pa že novi, če tudi je to minister prepovedal, ker nima navade novih davkov nakladati, kakor je sedanja šega po vsem svetu. Treba pa bo resno misliti, kako se bo gospodarilo, da ne gre vse po Ljubljani v Savo in v černo morje! Pomagajte, ki imate bister um, pa dobro voljo, — tako prosi minister.

Rimski Katolik, II. tečaj, 3. zvezek, je ravnokar prišel na svitlo. V „Katol. bukvarni“ cena posameznih zvez. po 50 kr. — Brez ozira na zagrizeno razsajanje sovražnikov vére in resnice dr. Mahnič zopet naznanja: „Pred vsem in v prvi versti namerjamo s svojim listom odbijati napade — očitne ali skrite — na kerščanska načela, naj prihajajo napadi od koder koli.“ — Obseg je vseskozi času priméren.

Iz Stare Loke naznanjajo, da je ondod v ponedeljek popoldne bila strašno debela toča in naredila veliko škodo; kako daleč je segla, še ni naznanjeno.

Tudi v **Černem Verhu** nad Idrijo je ta dan toča strašno klestila in naredila zelo hudo škodo.

Gorica. Duhovske vaje bodo od 25. do 29. avgusta v središnjem semenišču. Prevzvišeni gospod nadškof goreče vabijo k obilnemu vdeleževanju. „Optamus vehementerque cupimus, ut nemo nostrum... occasione praeterire sinat, quin ea utatur et bonis sacrorum exercitiorum spiritualium repleatur.“ — Ravno ta list („Folium periodic. archidoc. Gor.“) št. 7 ima prav podučljivi spis: „Exercitia spiritualia.“

V Rimu v jezuitovskem kolegiju sta ob koncu letošnjega šolskega leta postala doktorja modroslovja naša rojaka čč. gg.: Jan. Koren iz Metlike in Fr. Ušeničnik iz Poljan.

Kolera se širi na Španjskem v mestu Valenciji in po deželi. Posebno hudo razsaja ta bolezen v turški Meki, v Arabiji, kjer na dan umerje do 80 ljudi; 29. julija jih je umerlo 71, 30. jul. pa 85 za kolero. — Šiba se bliža, delajmo pokoro in prosimo Boga, da nam prizanese!

Kolera se je prikazala tudi v Badajoz-u.

Posvečuj praznik! Goriški tergovci z manu-fakturnim blagom so po listih razglasili, da bodo ob nedeljah in praznikih svoje prodajalnice imeli zaperte. To je vse hvale vredno in Bog jim bo gotovo zato njih kupčijo toliko bolj ob delavnikih blagoslovil.

O strašnih povodnjih na Kitajskem pišejo tudi letos, kakor se je godilo pred nedavnim časom. Pod vodo so mesta Peking, Tung-Čov in Tien-Tsing, in vsi naporí, da bi se povodenj ustavila, so zastoj.

Duhovske spremembe.

V Lavantinski škofiji: Čast. g. M. Štolc gre v pokoj; na njegovo mesto k sv. Emi pride novomašnik č. g. R. Vacslavik. Novomašnik č. g. Ant. Kolar za II. v Vitanje. Č. g. M. Gaberc stopi s pokoja zopet v službo za kapl. pri S. Križu na Murskem polji. Č. g. A. Kaček gre od S. Križa v Terbovlje; od tod pa č. g. J. Muha v Čadran.

Dobrotni darovi.

Za opravo ubožnih cerkev naše škotije: Od sv. Križa pri Litiji zopet 3 gld. 40 kr. — S Terstenika 18 gld. 35 kr. — Z Zlatega polja 8 gld. — S Ternovega v Ljubljani po prečast. g. župniku Fr. Karun-u 20 gld. — Dobrotnica iz Idrije 2 gld.

Za dijaško mizo: F. Z. 2 gld. — Čast. g. kapl. Fr. Mekinee 1 gld. — Neka dobra družina 15 gld. — Od S. Duha 30 kr. — Dobrotnica iz Idrije 1 gld. — Neimenovana 1 gld.

Za sv. Detinstvo: Po č. g. S. Zupanu 25 gld. — Po č. p. vikariju Ireneju 10 gld.

Za razširjanje sv. vere: Po čast. g. S. Zupanu 15 gld.

Za sv. Očeta: Iz Trebnjega neimen. 4 gld.

Za dijake in razne potrebe in misijone: Iz Žuženbrega 5 gld.

Za naj potrebniši misijone, zlasti v Solunu. Jak. Garbas iz Žaljne 5 gld.

Za najpotrebniši misijone: Iz Novega mesta Fr. Klemen 30 gld.

Za zboljšanje stanovanja čč. oo. Jezuitov v Ljubljani: Č. g. župnik Fr. Jarc 10 gld.

Za pogorelee pri Černomlji: Nabirke v Preserji 3 gld. 30 kr.

Za jezuitovsko cerkev v Weimaru: Neimenovana 1 gld.

Za usmiljene Sestre v Adrijanopolu: Neim. 1 gld.

Za zidanje nove farne cerkve v Stup-u v Bosni: Z Gorenjskega. Neimenovan: Za dušni mir in pokoj dveh umerlih gg. duhovnikov 5 gld. — Dve skerbljivi materi in blagi gospodnji, prva 3 gld., druga 2 gld. — Neimen. 50 gld. — „G. Verbanova Landplatz N. 29 v Gradcu“ 5 gld.